

τρεχάλα

τρεχάλα, η, ουσ. [<τρέχω + κατάλ. -άλα]. **1.** το γρήγορο τρέξιμο, το τρεχαλητό, το τρεχινό: «με τέτοια τρεχάλα που είχε, ούτε μ' αυτοκίνητο μπορούσες να τον φτάσεις!». **2.** ως επίρρ., τρέχοντας: «πήγε τρεχάλα στο σπίτι του, γιατί τον ήθελε η μητέρα του || έφυγε τρεχάλα για να προλάβει το τρένο || ήρθε τρεχάλα για να μην μας κάνει να περιμένουμε»·

- έβαλε μια τρεχάλα! ή έβαλε τρεχάλα, βλ. φρ. πάτησε μια τρεχάλα(!)·

- έδωσε μια τρεχάλα! ή έδωσε τρεχάλα, βλ. φρ. πάτησε μια τρεχάλα! (Τραγούδι: **δίνω μια τρεχάλα** ψηλά απ' τους λόφους, να φτάσω στους μπαχτσέδες και στους ανθρώπους)·

- έριξε μια τρεχάλα! ή έριξε τρεχάλα, βλ. συνηθέστ. πάτησε μια τρεχάλα(!)·

- πάτησε μια τρεχάλα! ή πάτησε τρεχάλα, το άτομο για το οποίο γίνεται λόγος άρχισε να τρέχει γρήγορα: «μόλις τον πληροφορήσαν πως έρχονταν να τον πιάσουν, πάτησε μια τρεχάλα κι όπου φύγει φύγει!». Πολλές φορές, μετά το τέλος της φρ. ακολουθεί το **μα τι τρεχάλα!**

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας